

“Τα Μικρά β” του Γ. Δουατζή

Η περίπτωση του Γιώργου Δουατζή μου φέρνει πάντα στο νου τη ρήση σύμφωνα με την οποία η Ποίηση είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήσουμε στους θεωρούμενους επαγγελματίες ποιητές. Χωρίς να θέλω να εμπλακούμε σε μίαν ατέρμονη συζήτηση για το τι μπορεί να είναι σήμερα η Ποίηση και πού οδεύει, ας μου επιτραπεί απλώς η παρατήρηση ότι πολλές ποιητικές συλλογές μοιάζουν μετέωρες, έωλα παιχνίδια με τις λέξεις, δίχως απεύθυνση, δίχως τραγούδι της όντως ζωής, δίχως εμβάθυνση στο τι μπορεί να δοξολογήσει ο σημερινός άνθρωπος και τι αξίζει να δοξολογηθεί, δίχως μέριμνα για τη διατύπωση ποιητικών σχεδίων σχετικά με τα όσα συνθέτουν την ποιητική της καθημερινότητάς μας. Ελλοχεύει ένα είδος παρατεταμένης αμηχανίας που συνδυάζεται με μια τάση διαλόγου με τα ήδη υπάρχοντα ποιητικά σχέδια, ως εάν ο ποιητής σήμερα να μην μιλάει σε ζωντανούς ανθρώπους αλλά να εξακολουθεί επ’ αόριστον να συνομιλεί με ό,τι έχει ήδη από καιρό επιτευχθεί.

Ο Δουατζής πάντα με εκπλήσσει με την στιβαρή λυρική αδρότητα και αβρότητα του λόγου του, με την επιμονή του να εκλαμβάνει το ποίηση ως δώρο που του δόθηκε και ο ίδιος επιθυμεί, με τη σειρά του, να το προσφέρει σαν να είναι ένα ευώδες άνθος. Η ποίηση του Δουατζή συντίθεται από υλικά φτωχά που ξέρουν, μολοντούτο, να λάμπουν όταν προσφέρονται στο μάτι και στο αυτί. Οι λέξεις που επιλέγει να χρησιμοποιήσει είναι απλές, καθημερινές, λες και δεν έχουν καμία ανάγκη να κομπάζουν, καμία μανία επίδειξης, καμία διάθεση εντυπωσιασμού. Ο Δουατζής ερωτεύεται, σκέφτεται, εκφράζεται. Σαν να λέει, «Κυρίες, κύριοι, ιδού το ποίημα, το έγγραφο, σας το χαρίζω, αυτό είναι όλο!»

Προσφάτως κυκλοφόρησε από τον **Εξάντα** της Μάγδας Κοτζιά το έργο του Δουατζή: τα **«Μικρά, β»**. Είναι ένα κομψό εγκόλπιο ποιητικής, καμωμένο από ακαριαία, όπως έλεγε κι ο ποιητής Τάσος Δενέγρης, αποστάγματα αισθημάτων, συγκινήσεων και σκέψεων, από θραύσματα έργων που ενδεχομένως δεν όφειλαν να ολοκληρωθούν, από αστραπιαίες και απαστράπτουσες αποφάνσεις για την ποίηση, τον έρωτα, τη ζωή, την απουσία, την παρουσία, την πραγμάτωση, την απώλεια. Δίχως να φοβάται τις αναχρονιστικές εμμονές με την υψηλή και μη ποίηση, ή με τα μείζονα και ελάσσονα συνθέματα, ο Δουατζής φθέγγεται μελωδώντας με νότες ελάχιστες μα καίριες, θυμίζοντας την εσκεμμένη απλότητα των «Γυμνοπαιδιών» ή των «Gnossiennes» του μεγάλου παρωδού Erik Satie.

Απολαύστε μια μικρή ανθολογία από τα «Μικρά, β» και ετοιμαστείτε για ένα τρελό φλαμέγκο με τα κόκκινα, τα εμπρηστικά κόκκινα παπούτσια.

«Το γέλιο σου γεμίζει τα άδεια μου κελάρια».

«Οι επιθυμίες δεν έχουν λογική, ούτε τη χρειάζονται. Κι όταν δεν εκπληρώνονται, σκάβουν».

«Όταν οι γυναίκες χλομές, ακίνητες, τελειώνει η ζωή».

«Τόση ισότητα πια στο δικαίωμα στη θλίψη».

«Πώς θα ιστορήσουν οι ειδικοί τόσες ζωές εν κενώ;»

«Η Ποίηση χωράει σ’ ένα κορμί απόψε».

«Γίνε λευκό τελάρο με πινελιές και χρώματα δικά σου».

«Δεν το κατάλαβες ότι ήσουν, είσαι και θα είσαι πάντα εδώ;»

«Κι όμως αυτή, η βυθισμένη στη σιωπή, γνώριζε τα περισσότερα τραγούδια».

«Τόση ένταση σε τόσο γαληνεμένα μάτια;»

«Το σπίτι δεν έχει οροφή για να κοιτάς τ' αστέρια».

«Είσαι ανεκτίμητη γιατί παράγεις γεγονότα».

«Κρύσταλλο ο έρωτας. Πονάει όταν θρυμματίζεται με τον πρώτο κραδασμό».

«Ο έρωτας. Παθιασμένος, ήπιος, τραχύς, άλογος, μοναδικός, και κυρίως μέγας».

«Χάθηκα στο άπειρο βάθος των ματιών σου».

«Τα τραγούδια σου, κόκκινο κρασί».

«Μόνο εσύ είδες το βλέμμα μου να σκίζει τους ουρανούς».